

Det sker undertiden, at budskabet om et dødsfald kommer på en sådan måde, at det er svært at forstå, at det kan være virkeligt.

Jeg tror, at mange af dem, der på folketingets vegne deltog i Nordisk Råds møde, følte det netop sådan, da vi kort tid efter lørdagsmødets begyndelse fik budskabet om Hedtofts død. Han havde den foregående dag talt om arbejdet, der skulle udføres under rådets 3. session, og han havde virket levende og inspireret. Mange af os havde vekslet personlige bemærkninger med ham, og vi syntes, at vi nu havde lov til at tro, at han snart igen ville være i besiddelse af sin næsten usandsynlige vitalitet; og endda skulle vi så uden varsel tvinges til at forstå, at hans livstråd var klippet over. Med Hans Hedtoft er en af Danmarks mest særprægede skikkelser gået bort.

Hans særpræg var ikke det, at han havde måttet skole sine rige evner i en periode, hvor han tillige gennem et krævende arbejde måtte tjene det nødvendige for at klare dagen og vejen og dertil give af sit tilsyneladende udtømmelige overskud af kræfter til det organisationsarbejde, han deltog i. Alt dette havde Hedtoft fælles med andre førende politiske skikkelser.

Det, som gav Hedtoft hans eget præg, var evnen til at præge den del af det offentlige liv, hvor han havde sin gerning, så afgørende, at han altid blev det naturlige midtpunkt.

Allerede hans data fortæller en del derom. 16 år gammel var han sine unge kammeraters tillidsmand. Som 19-årig blev hans sekretær i landsorganisationen DSU, og han blev forbundsformand, da han var 24 år. Allerede i 26 års alderen blev Hedtoft hentet ind til det egentlige partiorganisations-

